

Lähet. Luutn. Alikers. Kalle Björkqvist, 1. Kpk. 3848

Vast. Maanvilj. Artturi Antinmäki, Kauhava, Varvas

Kenttäposti leima: 8.XI.41.10

Herra Artturi Antinmäki

Gorurorowitsch, 4.11.-41

Saimme eilen kers. Nyysösen kanssa kirjeenne, jossa kyselitte Vilhon viime vaiheista, ja koetan tehdä selvää niistä niin tarkasti kuin voin. Itse en ollut sillä hetkellä läsnä, mutta näin kertoivat hänen ryhmänsä pojat ja joukkueemme johtaja, jotka ensiksi ehtivät paikalle.

Lokakuun 17. päivänä kello 6:n aikaan iltapäivällä me läksimme majapaikastamme Pertjärven kylästä (sijaitsee n. 8 km. Syvärin eteläpuolella ja noin 50 km. Lotinanpellostä itään) kaakkoon n. 10 km. En tiedä varmuudella niiden kylien nimiä, joiden läpi kuljimme, ne ovat venäjänkielisiä ja perin monimutkaisia, mutta komppania asettui yöksi n. 3 km pohjoiseen Gavriilooskaja nimisestä kylästä, joka silloin oli ryssän hallussa. n. Kello 2 aamulla 18.10. pojat raivasivat teltapohjia ja pystyttivät telttoja. (Itse minut määrättiin aamuun asti jäämään kuormastolle vähän taaksepäin. Viimeiset, mitä kuului Vilhon suusta oli: "Terve vaan, aamulla tavataan.") Vilho lähti parinkymmenen metrin päähän metsään katkomaan havuja alleen, jolloin siinä lähellä ollut 6:nnen kompanian vartiomies kysyi häneltä tunnussanaa. Meillä ei siitä ole tavallisesti ollut mitään tietoa tunnussanasta, joten Vilho huusi: "Älkää ampuko, täällä on omia miehiä!" mutta vartiomies laukaisi kohti ja alkoi parkua: " Täällä on ryssiä!" Ensi laukauksella Vilho kaatui maahan ja majoitusalueella syntyi aikamoinen sekamelska ja pojat asettuivat ketjuun, luullen siellä olevan suurenkin ryssäjoukon, samalla kuin I joukkueen johtaja vänr. Heikkinen juoksi sinne, missä Vilho oli. Äskeinen vartiomies jatkoi pouoli-automaatillaan ampumistaan, väittäen, että siihen kaatui ryssä. Meidän miehemme väittivät vastaan ja menivät katsomaan, vartiomies ei uskonut, ennenkuin pojat vanhoivat, että se oli eräs meidän joukkueemme ryhmänjohtajia. Siinä rytäkässä pääsi ampuja häviämään, eikä komppaniassamme kukaan tunne häntä. 6. Komppanian osoite on muuten 1. Kpk. 6. Kaikesta päättäen tapaus on yksinomaan vartiomiehen syytä, joka on täytynyt olla hyvin hermostunut ja arka mies, kun kohta ampui, kun kotakin näki, ottamatta siitä tarkempaa selvää.

Vilhoon oli osunut yksi luoti oikealle puolen rintaa, ja oli hän hyvin virkeä ja yritti panna asian leikiksi niinkuin aina. Häntä lähdettiin nopeasti kuljettamaan sidontapaikalle ja mukana seurasi vänr. Herstelä, jonka kertoman mukaan Vilho oli puhunut yhtä ja toista, valittaen mm. että oli ikävää, kun oma mies ampui ja viimeksi, kun haava epäilemättä oli alkanut vaivata, oli vänrikky pyytännyt häntä koettamaan kestää sidontapaikalle. "joo, sisulla vaan", oli Vilho tapansa mukaan vastannut.

Tähän saakka oli Vilho ollut tajuissaan, sen jälkeen en tiedä hänestä muuta kuin että kuljetettaessa sidontapaikalle kenttäsairaalaan hän oli kuollut aamuharhain 18. Lokakuuta. Se pani koko joukkueen

perin matallalle mielelle, sillä siellä lie tuskin ketään, josta niin pidettiin. Pitkillä marsseilla, usein yli 50km vuorokaudessa, hän piti yllä hyvää tulta kantamalla itse kaikkein mahdollisimman pakkauksen, joka jo alkoi tulla kuuluisaksi suuresta koostaan, kun siihen aina lisääntyi tavaraa.

Täällä etulijassa täytyy tottua siihen, että naapuri yhtäkkiä, joskus levossakin ollessa, kiskaistaan viereltä pois, mutta tuntuu kovalta, kun parhaat toverit menevät, puhumattakaan siitä, miltä kotiväestä tuntuu. Minäkään en ole mikään puhuja, mutta mieleeni jäi patalijoonamme pastorin sanat. Hän kertoi aina joutuessaan kirjoittamaan kuolinilmoituksia, pysähtyvän hetkeksi ajattelemaan ja tuleensa siihen tulokseen, että niin oli säädetty. Se on sotilaan lyhyt uskonto: Kaikkivaltias on sen niin tahtonut, Hänen tarkoituksestaan emme ole selvillä. "Joskin koettelee, niin ei hylkää Herra".

Lähetän tässä muutamia kuvia. Yksi on joukkueestamme, yksi Vilhosta ryhmineen ja yksi kuvaa komppaniaamme ylittämässä erästä salmea, Vilho marssii suoraan ristin alapuolella. Osa tavaroita ja rahoja on kai lähetetty sinne, taskuissa olevista tavaroista en tiedä. Paketit jaoimme joukkueen poikien kesken. Hänen kellonsa on minulla, koetan lähettää sen, jos pääsen lomalle, asun Vaasassa, joten sieltä on lyhyt matka. Kenttäposti on liian epävarma lähetyskeino.

Olen tässä koettanut selostaa suurin piirtein kaiken, mitä tiedän. Toivottavasti Te saatte siitä selvän. Jos osaisin jotenkin lohduttaa, tekisin sen mielelläni, mutta voin ainoastaan neuvoa saman Lohduttajan, jolta mekin pyydämme apua, kun tulee oikein totinen paikka eteen.

Kalle Björkqvist.